

ת"פ 18357/11/17 - מדינת ישראל נגד אליהו ויה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 17-11-18357 מדינת ישראל נ' ויה
תיק חיזוני: 343377/2017
בפני כבוד השופט אדנקו סבחות- חיימוביץ
מדינת ישראל המאשימה
נגד הנואשם אליהו ויה
וכוחים:
ב"כ המאשימה עו"ד קורל בר
הנאשם בעצמו
ב"כ הנואשם עו"ד שני סגל

החלטה

בפני בקשה הנואשם לפסול את הودאות מיום 4.8.17 ואת הסכין שנטפסה בפח אשפה מילשוש כראיה במשפט.

1. כנגד הנואשם הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה בגין כך שביום 3.8.17, בשעה 00:00 לערך, נשא הנואשם על גופו סכין מאולתרת שאורך להבה 7 ס"מ והינה מתקבעת וזאת לטענותו לצורך הגנה עצמית. בהבוחינו בשוטרים הנואשם הוציא את הסכין והניחה בפח אשפה סמור.

2. לבקשת ב"כ הנואשם התקיים משפט זוטא, בו העידו השוטרים תמייר שפיר, אלדד לביא, חן ברנסטיין ומאור אוזולאי וכן הוגש הראות ת/1 עד ת/6.

mutum ההגנה נשמעה עדותם של הנואשם והוגש ג/1.

3. ב"כ הנואשם ביקשה לפסול את הסכין שנטפסה מאחר שזו הושגה שלא כדין בשל מעקב, עיכוב ומעצר לא חוקיים. עוד נטען, כי לא התקיים חשד סביר לביצוע עבירה ולכן לא היה מקום לעיכובו של הנואשם ובמה שרש למעצרו. מכל מקום, ניתן היה להסתפק בעיכוב ולא היה צורך במעצרו של הנואשם.

ההגנה טענה שבוצעו תשאלות של הנואשם בשטח מבלי שהנאשם הוועמד על זכויותיו.

ההגנה ביקשה לפסול את הודאות הנואשם במשטרה מאחר שזו נגררת של האמצעים הפסולים שהופעלו, דהיינו מעקב ומעצר לא חוקיים ותשאול מבלי שהועמד על זכויותיו, וכי חקירת הנואשם בוצעה בניגוד לחוק.

ב"כ הנואשם הסכמה, כי אין טענה להפעלת אמצעי פסול בחקירת הנואשם.

סוגיות המעקב, העיכוב, תפיסת הסיכון והמעצר

4. טענות ההגנה כוונו כנגד מה שכונה מעקב אחר הנאשם, העיכוב, תפיסת הסיכון ומעצרו.
5. הוגש דזה"פ של **השוטר תמייר שפיר** חלף חקירה ראשית (ת/2).

מדזה"פ עולה, כי בעת שנסע בኒידת הבוחן בנאשם ש"הגע בצורה רגילה מכיוון בן גוריון לכיוון שלו חלוף אותו מכנים דבר מה לפחות חיצוני שהיה סמוך לאחד הבתים והולך מהמקום יצאתי מהニידת לקראותו ואז הגע גם השוטר חן ביחיד איתי, חן ניגש לחשוד ואני ניגשתי לפחות לבדוק מה החביה החשוד. בבדיקה הבחןתי בסיכון עם להב חשוף וניר דבק מלופף על הידית. חן תפס את הסיכון ועצר את החשוד".

בחקירותו הנגדית אישר, כי הוא הגיע למקום ואז הגיע גם השוטר ברנסטיין והצטרף אליו. העד לא זכר מי היה איתו בኒידת ולא זכר את אלדד לביא.

העד ראה דבר מה נזרק ולא יודע לומר מהו ואז ניגש לפחות לראות מה נזרק בעוד ברנסטיין הגיע אל הנאשם. העד שלל שהנאשם עוכב על ידי השוטר ברנסטיין.

העד לא שאל את הנאשם אם הסיכון שייכת לו. ברנסטיין הוא שה坦הןול מול הנאשם וגם תפס את הסיכון. העד לא שולל שבשלב זה לא היה דבר הקשור בין הסיכון לנאשם. העד לא עצר את הנאשם, לא פנה אליו ולא הודיע לו על מעצרו. מניה שאם ברנסטיין החליט לעצרו במקום ולא לזמן לחקירה במועד אחר, אז הייתה לכך סיבה. העד לא זכר שהנאשם מסר להם שהוא נכה וסובל ממחלה נפש. לא זכר שבדקו רישום פלילי לנאשם לאחר שלא רשם התייחסות לכך בדזה"פ.

6. **השוטר חן ברנסטיין** סיפר שנסע בኒידת סמיה, בסיפור שגרתי ברחוב, והבחן בנאשם. לפני נסעה ניידת גלויה, אך אין זכר מי היה בה. היה נראה שיש לנאשם בגב חוץ. הוא הבוחן שמדובר בסיכון. הנאשם זרק את הסיכון לפחות ואז תפס העד. הוא עיכב ואז עצר את הנאשם בגלל המסוכנות הנלוות לעבירת החזקת סיכון. הוא אזק את הנאשם ואת הסיכון שם בכיסו, בוחנה צילם אותה והכניסה למעטפה.

בהתיחס לגרסת תמייר שפיר, כי הוא שהבחן ראשון בנאשם, מסר העד שייתכן שככל אחד מהם מנוקודת מבטו הבוחן בנאשם. בהמשך מסר, כי אין יודע לומר מי מבין השניים הגיע ראשון לנאשם אך אין לכך חשיבות, מאחר שניהם זיהו את הנאשם כמחזיק בחוץ. העד הסביר שככל אחד רואה את הדברים מנוקודת מבטו ואנושי שני שוטרי ירשמו דברים שונים, מאחר שההוזחות לא נרשמים יחד.

העד שלל הטענה, כי הנאשם הלך כלפיו שלהם ולכון לא יכול לראות את הגב שלו. העד תיקן, כי בנגדו לרשות בדזה"פ הנאשם לא היה משמאלו אלא להיפך, ומדובר בטיעות של העד ברישום. הנאשם פנה שמאליה כלפיו היכיר ולכון ניתן היה לראות את גבו. שלל הטענה שהיא מרוחק מתמייר שפיר ולכון לא יכול היה לראות שהנאשם מחזיק בחוץ הדומה לסיכון.

לדברי העד, הסיכון הונחה בפח מעל תוכולתו ולכון לא היה צריך לחפש בתוך הפח כדי לתפוס אותה. העד בטוח שהנאשם ראה את הניידת הגלואה, אף שהדבר לא צוין בדזה"פ שלו. העד ראה את הידית הלבנה כשהנאשם הוציא

את הסכין ואחר כך ראה את אותה ידית בפה.

לגביו גרסת תמייר שפיר לפיה הם נסעו מכיוונים שונים, הסביר שיתכן שהיא הייתה נידת שלישית, כי תמייר שפיר היה ברכב סמוי וכך גם העד והנידת שנסע אחריה הייתה נידת גלויה.

העד לא זכר אם הנאשם הציג בפניו תעודה נכה.

7. מדויק הפעולה של השוטר חן ברנסטיין (ת/3), עליה שהוא נסע בגין סמוי ולפניו נסעה נידת כחול לבן. **העד הבחן בנאשם "הולך מהר... כאשר בגבו הבחןתי בחפש כאשר בליטה שבחלקו העליון של החפש שנראתה הבליטה נראה שפיצי דרך החולצה..."**. הדבר עורר את חשו של העד וכן העד החל בנסיבות במקביל לנאשם ואז הבחן שהנאשם "עם ידו הימנית העביר את ידו האחורי הנגוף מוציא סכין כאשר ידית אחיזה בצעב לבן ומשליך אותה לפח". העד היה במרחק של שני מטר מהנאשם ובמקום תאורת רחוב טובה. העד שמר על קשר עין עם הנאשם, ירד מהרכב וניגש לנאשם שעמד ולא זו. העד הבחן בסכין עם ידית אחיזה בצעב לבן ולהב בצעב כסף בתוך הפח וتفس אותה. לאחר מכן הודיעו לנאשם שהוא עזר בGIN החזקת סכין, אזק אותו והכנסו אותו לנידת. העד החליט לעצור את הנאשם על מנת לוודא שאין הוא נושא חפש נוסף שיכל לפגוע בנווכחים. לדבריו העד, הסכין הייתה מונחת בחלק העליון של הפח. בהמשך, העד צילם את הסכין (ת/1).

8. **השוטר אלדד לביא**, מתנדב במשטרת, נסע עם השוטר ברנסטיין בגין סמוי.

השוטר ברנסטיין הסב את תשומת ליבו לשומר לו על בליטה בחולצה של הנאשם, אותה זיהה גם העד. ברנסטיין יצא מהרכב והנאשם ניגש לפח.

העד לא ראה סכין אבל לא שלל שזה מה שראו השוטרים שטיפלו באירוע. העד הלך להchnerת את הרכב כדי לא להפריע לתנועה ורק לאחר מכן התקרבת למקום בו היו הנאשם וברנסטיין כדי לסייע. ברנסטיין ניגש לנאשם ועיבב אותו. העד אישר שהוא לפחות שתי נידות.

העד לא שוחח עם תמייר שפיר, "יתכן שהאחרון נכח במקום. יתכן שהעד וברנסטיין הגיעו לשם עקב קריאה אבל לא ציין זאת בדוחה".^f

העד לא נכח במקום בשלב בו שאלו את הנאשם אם הסכין שייכת לו. הוא הגיע רק כדי לסייע למשטר, הסכין כבר הייתה מחוץ לפח בשלב בו הציגו אליהם.

העד אישר שבדרך כלל בודקים רישום פלילי של חשוד בשלב זההו, בנגד עדויות השוטרים, אך הוא לא עשה כן, כי זה לא מתפרקido.

הנאשם לא הציג תעודה נכה ולא ציין שהוא סובל ממחלת נפש.

מדויה"^f של העד (ת/5), עליה שבמהלך סיור שגרתי השוטר ברנסטיין הבחן בנאשם "כאשר יש בליטה בצד שמאל של חולצתו" הם התקरבו אל הנאשם והשוטר ברנסטיין יצא מהרכב. הנאשם הוציא משחו הניח אותו על הפח, העד היה רחוק, משומם שהלך להchnerת את הרכב, ולא ראה מה הונח שם ורק לאחר שהתקרב, ראה שמדובר בסכין.

9. **הנאשם** סיפר בעדותו בפניי, כי הוא סובל 20 שנה ממания דפרסיה ומחזק בתעוזת נכה של המוסד לביטוח לאומי. ביום האירוע, הוא טיל במקומם בו נתפס, הוא זרק חפץ לפח, הגיעו שוטרים ואמרו לו להמתין בצד בזמן שניים עשו חיפוש בפח.

הוא אמר לשוטר הראשון, כנראה ברנסטיין, שהוא סובל מהפרעה נפשית והציג בפניי תעוזת נכה.

בחקירה (ת/6) הסביר הנאשם, כי טיל במקומם בלבד, זרק את הסכין שהייתה ברשותו לפח ואיישר, כי הסכין שהזגגה לו בחקירה היא הסכין שזרק לפח. הנאשם אישר, כי הסכין הייתה "**מאתורי הגב מתחת למכנס**" (שורות 37-39).

10. סעיף 1 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"א- 1996 (להלן: "**חוק המעצרים**") קובע:

"(א) אין מעצר ועיכוב אלא בחוק או לפי חוק מכוח הסמכה מפורשת בו."

(ב) מעצרו ועיכובו של אדם יהיו בדרך שתבטיח שמירה מרבית על כבוד האדם ועל זכויותיו."

11. סעיף 66 לחוק המעצרים קובע כך "**פרק זה, "עיכוב" - הגבלת חירותו של אדם לנوع באופן חופשי, בשל חשד שבוצעה עבירה או כדי למנוע ביצוע עבירה כאשר הגבלת החירות מסigma מראש בזמן ובתכלית, הכל כאמור בפרק זה.**".

אין חולק, כי עת ניגש השוטר ברנסטיין לנאים בזמן שהשוטר תמיר שפיר ניגש להוציא את הסכין מהפה מהווע עיכוב של הנאשם.

ኖכח העובדה שהשוטר ברנסטיין ניגש אל הנאשם בשל זריקת חפץ חשוד, בעוד השוטר שפיר ניגש לפחות לבדוק מה נזרק, הרי שהיא חשד לביצועה של עבירה ועל כן כמה סמכות לעיכוב הנאשם במקום.

12. סעיף 67 לחוק המעצרים קובע לגבי עיכוב חשוד במקומות:

"א) היה לשוטר יסוד סביר לחשד כי אדם עבר עבירה, או כי הוא עומד לעבור עבירה העוללה לסיכון את שלוונו או בטחונו של אדם, או את שלוון הציבור או את בטחון המדינה, רשאי הוא לעכוב כדי לברר את זהותו ומענו או כדי לחקור אותו ולמסור לו מסמכים, במקום הימצאו.

(ב) שוטר רשאי לדרש מאדם להילוות עמו לתחנת המשטרה או לזמןו לתחנת המשטרה למועד אחר שיקבע, אם נתקיימו שניים אלה:

(1) יש יסוד סביר לחשד שהוא עבר עבירה או יש הסתברות גבואה שהוא עומד לעבור עבירה כאמור בסעיף קטן (א)".

כאמור השוטרים ניגשו אל הנאשם ואל הפח בחשד שבוצעה עבירה, עם מציאת הסכין בפח הרוי שבוצעה לכואורה עבירה של החזקת סכין מחוץ לביתו או חרינו של הנאשם ולכן כמה עילה לעיכובו. צודקת ב"כ הנאשם, כי ניתן

יהה להסתפק בעיכובו של הנאשם לתחנת המשטרה, כפי שביקש ברנסטיין לעשות מבי' להורות על מעצרו. יחד עם זאת בשים לב לכך שעם הגיעו לתחנת המשטרה הועבר הנאשם מסטטוס של עצור לסטטוס של מעוכב, אין לומר שהייתה פגיעה בזכותו, מבי' להקל ראי' בראש החלטה על מעצרו בתחילת. ככל שהייתה פגיעה בכך, הרי שמדובר בפגיעה מינoriaת לטעמי.

13. סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "הפקודה") מקנה לשוטר סמכות לתפוס חפץ אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ ננברה, או עומדים לעבורה, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראייה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר بعد ביצוע עבירה או **כאמצעי לביצועה**.

ברע"פ 9420/16 **شمואל נ' מדינת ישראל** (16.1.17) נקבע, בקשר למוצגים שנמסרו על ידי צד ג', כי "... הסמכות לתפיסת חפץ, לפי העילות המנווית בסעיף 32(א) לפקודה, אינה מותנית בביטוי חיפוש, בהתאם לצו חיפוש שיפוטי (סעיף 23 לפקודה), גם שליעיטים לא ניתן יהיה לתפוס את החפץ מבי' לבצע חיפוש על גופו או בכליו של אדם, לאחר הצדידות בצו חיפוש. ואולם, מקום שבו חיפוש כאמור אינו נדרש, לא קמה חובה לפנות לבית המשפט בבקשתו למתן צו שיפוטי, או לקבל את הסכמתו של החשוב, טרם תפיסת החפצים. כפי שציין בית המשפט המחויז בהחלטתו, ההחלטה אליה הפנה המבקש, בהקשר זה, אינה עומדת בסתרה לפרשנות זו, ואני רואה צורך לחזור על הדברים".

סעיף 32(א) מעניק זכות תפיסה עצמאית למשטרה בהתאם לנסיבות תנאיו ולא צורך בחיפוש /או מעצר של בעל החפץ או המחזיק בו.

תפיסת הסcin לא הייתה תולדה של חיפוש על הנאשם או בחפציו אלא תפיסת חפץ שהושלך מרחב הציבור או אין כל מניעה שייתפס על ידי השוטרים במקום לנוכח חدام, כי הנאשם השלים חפץ שאסור היה לו להחזיק בו.

14. כעולה מעדויות השוטרים, נסייתם במקום הייתה במסגרת פעילות שגרתית, נסעה של ניידות משטרת סמויות ברחבי העיר ואין מדובר במעקב שבוצע אחר הנאשם ולכן אין בה כל פגיעה בזכויות הנאשם. אין זכות קנייה לנאים או לאזרחים, כי שוטר סייר לא יסתכל לעברו בעת שהוא מבצע פעולות סיור מרחב הציבור.

ב"כ הנאשם הפינה החלטה בהע"ז 14-09-11387-11 מדינת ישראל נ' רובינשטיין ואח' (4.2.17), אך לא מצאתי החלטה זו רלוונטית לעניינו. עניין רובינשטיין דובר במקור של פקחי המאשימה אחר עובדת זרה שהלכה לתומה ברחוב רק בשל "חוות אסיאתית", לאחר שהפקח העיד כי עקב אחר העובדת הזרה עת הלכה ברחוב, נכנס אחראית לשביל כניסה לבניין מגורים, נכנס אחראית לאחר שהקישה את קוד הכניסה לבניין, המתין אליה למלait, התלווה אליה וראה אותה נכנסת לדירה בה עבדה.

בעניינו, השוטר ברנסטיין הבחן בחפץ שבולט מחולצת הנאשם ומיד יצא מהרכב וניגש אליו, תוך שמירת קשר עין כדי לעמוד על טיב החפץ ומעשיו של הנאשם, אך לא היה בכך כל פעולה שכורוכה במעקב אחר הנאשם ומעשו.

אף אם הייתה נסעה אחרי הנאשם, מרגע שראה השוטר בלילה בגבו של הנאשם או ראה חפץ חשוד, הרי שזו לא הובילה לחיפוש על גופו של הנאשם. תפיסת חפץ שהושלך במקום ציבורי כשהשוטר רואה את הנאשם אינה בגדר חיפוש על הנאשם או בכלל.

nocach Tapisat ha-skin be-pach ha-ashfa hei shkema smukot u-icob ve-af mutzr le-zor ha-bat ha-nadim la-hakirah.

15. nocach kel ha-amor le-ail, la nafel pagm ba-hatnholot ha-shoterim be-halichim ha-icob, ha-mutzr utapisat ha-skin.

פסילת הודהה הנאשם

16. ההגנה לא חקרה על כך שההודהה נמסרה חופשית ומרצון כמצווה סעיף 12 לפקודת הראות, והבקשה לפסילתה הינה nocach fagim shenfolo be-halichim shakdim lo-gaviyata. משכך בחינת קבילות ההודהה לא תבחן בהתאם למסלול הסטטוטורי המועגן בסעיף 12 לפקודת הראות אלא בהתאם לדוקטרינת הפסילות הפסיקתית.

17. על פי דוקטרינת הפסילות הפסיקתית, שמקורה בהלכת ישכרוב בבית המשפט מסור שיקול הדעת לפסול ראייה, לרבות הודהה, אם nocach hoa ledut, ci hiya hoshga shel a cdin vekbelata b'mishpat tagerom l'fgeia mahotit be-zekuto shel ha-nadim le-halir hogon (u"p 5121/98 טורי רפאל ישכרוב נ' התבע הצבאי הראשי (4.5.06), u"p 1301/06 עזובן המנוח יוני אלזם ז"ל נ' מדינת ישראל (22.6.09) וu"p 4109/15 ליאור מירץ נ' מדינת ישראל (9.7.17)).

החלת הדוקטרינה מותנית בכך שהראייה הושגה שלא כדין, דהיינו תוך שימוש באמצעותי חקירה המונגדים להוראה הקבועה בחקיקה או בנסיבות מחייבים, באמצעותי חקירה בלתי הוגנים או באמצעותי הפוגעים שלא כדין בזכות יסוד מוגנת, ושבבלתה במשפט תגעו ממשמעות בזכותו של הנאשם להלirk hogon שלא על פי גדריה של פסקת ההגבלה. אמות המידה המנחות בהקשר זה הן, בין היתר, אופייה וחומרתה של אי החוקיות שהיא כרוכה בהשגת הראייה, בחינת הנזק מול התועלות החברתיים הכרוכים בפסקת הראייה וכן מידת ההשפעה שלאמצעי החקירה על הראייה שהושגה. יש לבחון את השפעתו בפועל של השימוש באמצעותי החקירה על השגת ההודהה. מדובר בדוקטרינת פסילה "יחסית", כך שלא כל סטייה מכללי החקירה ולא כלאמצעי שהופעל בחקירה, גם אם אינם מקובלים על בית המשפט, יביאו לפסילת הראייה(הלכת ישכרוב עמ' 563).

18. **השוטר ברנסטיין** סיפר, כי מבחינתו, לא היה צריך לשאול את הנאשם אם הskin שלו, כי ראה את הדברים במוח עיניו. בכל מקרה זה תפקיד החקירה בתחנת המשטרה ולא תפקידו לשאול על כך.

19. **השוטר מאור אחולאי** גבה את הודהה הנאשם. לדבריו, לא היה משחו חריג בחקירה הנתבע אחרית היה מתעד זאת. הנאשם שיתף פעולה בחקירה וענה לשאלות שנשאל. אם יש ספק לגבי נתון כלשהו הוא בודק ורושם את הדברים.

כל שיש חשד או ידוע על מוגבלות של חשוד או הם מתעדים את החקירה במערכת "ענבל". אם היה לו ספק, ولو הקטן, לגבי הנאשם הוא היה מתעד במערכת "ענבל" את החקירה, גם בעבירה שאין חובה לתעד. לא הזכר לו שום מסמך ולא הייתה לו כל התרומות לגבי מצבו הנפשי של הנאשם. אם הנאשם היה מציג בפניו מסמך שכזה היה מתעד את החקירה.

הוא קרא את כל הדוחות טרם חקירת הנאשם וידע שהסיכון נמצא באשפה ולא על הנאשם, לאחר שה הנאשם זרק אותה לשם.

לא ידע שה הנאשם סובל ממחלת נפש ולא ידע שה הנאשם הציג תעודה נכה בפני השוטרים בשטח. ככל שמדובר במחלת נפש איזו תערך חקירה מיוחדת ואם מדובר בנוכחות אחרת איזו ניתן לחקור כרגע.

העד מסר, כי הסביר לנימוק את זכויותיו ואת האפשרות ליעוץ על ידי עורך דין מהסניגוריה הציבורית וה הנאשם אף חתם על טופס הוועדה על זכויות (ת/6).

20. **ה הנאשם** סיפר שהוא שוחרר את החפש כדי להיפטר ממנו. השוטרים שאלו אותו אם החפש שייך לו מבלי להסביר לו את זכויותיו.

ה הנאשם אישר, כי לחקור איזולאי שגביה את הودאותו הוא לא הציג את התעודה אבל אמר לו שהוא סובל ממחלה נפש. בהמשך מסר שהוא שומר את הדברים לבירנשטיין בשטח וכך יתכן שהתבלבל ולא מסר את הדברים לחקור.

ה הנאשם מסר שהוא פעם ראשון נשחקר במשטרת. הנאשם הודה שחתם על הסברת זכויות שבו מצוין בין היתר שהוא זכאי לייצוג על ידי עוזי מהסניגוריה הציבורית.

21. לאחר שעינתי במלול ראיות הצדדים אין בידי לקבל טענות הנאשם, כי מי מהשוטרים שאל אותו בשטח מבלי שהוא עומד על זכויותיו.

שלושת השוטרים המעורבים ערכו דוחות פעולה ואיש מהם לא התייחס לשיחת שלו עם הנאשם בקשר לניסיבות החזקת ומיציאת הסיכון באשפה.

מקובל על עדותו של השוטר ברנשטיין, כי מאחר שראה את ביצוע העבירה, השלقت החפש על ידי הנאשם, לא נמצא לשאול את הנאשם אודות הסיכון שנמצא באשפה והשאר זאת לחקירה בתחנת המשטרה.

22. זכות ההיעוצות היא זכות יסוד של החשוד הנקשר, והפרטה עלולה להוות עילה לפטילת הودאת הנאשם אשר נמסרה במסגרת חקירותו.

טרם חקירותו, הוסברו לעיתונות זכויות, הוא אף חתום על טופס הוועדה על זכויות (ת/6), בו הועמד על זכותו לייצוג על ידי עוזי מטעם הסניגוריה הציבורית, אך שלא נפל כל פגם בהסברת זכויות לעיתונות עובר לחקירה.

23. אין מחלוקת בין הצדדים, כי העבירה המיוחסת לנימוק לא מנעה על העבירות בגין כמה חובת תיעוד של החקירה על פי סעיף 7 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירה חדשניים), תשס"ב-2002 (להלן: "**חוק חקירת**

חוֹדִים"), כך שאין חובה לתעד את החקירה של הנאשם.

24. סעיף 8 לחוק חקירת חשודים מחייב חובה לティיעוד חזותי או קולי של החקירה אם יש לחוקר יסוד סביר להניח שהחשוד הוא אדם עם מוגבלות (לקות פיסית, נפשית או שכלית, לרבות קוגנטיבית, קבועה או זמנית).

לטענת ההגנה נפל פגם בחקירה הנאשם שלא ניתן התייחסות במצבו הנפשי של הנאשם בעת החקירה. הנאשם עצמו מסר, כי אינו זוכר שהציג תעודה נכה בפני גובה ההודאה או מסר לו על מצבו הנפשי. החוקר אゾלאי של נחרצות שהובא לידיעתו מצבו הנפשי של הנאשם, וכי לו היה ידוע זאת היה מתעד את החקירה באמצעות קולי/ויזואלי.

בדוחות השוטרים אין כל תיעוד לכך שהנאשם מסר לגבי מצבו הנפשי או הציג תעודה נכה ועל כן לא הייתה כל אינדיקטיה בפני החוקר לגבי מוגבלותו של הנאשם בתחום הנפשי. יתרה מכך, החוקר אゾלאי מסר, כי אף התרשומות האישית מהנאשם לא העלה חשד שכח.

25. משקבعتי, כי לא היה מעקב אחר הנאשם, וכי לא נפל פגם בתפיסת הסcin ובהליך העיכוב והמעצר, וכי לא נערכ תשאל בسطح מבלי שהנאשם הוועד על זכויותיו, אין בידי לקבל כי הودאת הנאשםינה נגזרת של פעולות שנפל בהן פגם.

26. לא הובא בפני החוקר, כי הנאשם סובל ממוגבלות וחשד צזה לא התעורר בלבו ועל כן לא קמה החובה לティיעוד החקירה בהתאם לסעיף 8 לחוק חקירת חשודים ולא נפל פגם בגין תיעוד החקירה באופן ויזואלי או קולי.

לסיכום

27. סוף דבר, אני דוחה את טענות הנאשם לפסילת הסcin וההודאה שנמסרה על ידו בחקירה מיום 17.8.4. משלא נפלו פגמים בהליך העיכוב, המעצר, תפיסת הסcin וחקירהתו.

ניתנה היום, כ' אדר א' תשע"ט, 25 פברואר 2019, במעמד
הצדדים.